Ч. 118. Четвер 29 мая (11 червня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Зміна намістника в Галичині. — До ситуациї. — З ради державної. — Демонстрациї в Люблянї. — Росийска уступка в користь Поляків.)

Віденьска ґазета урядова Wiener Zeitung подає до відомости:

Є. Вел. Цїсар найвисшим рішенем з дня 8 червня с. р. на просьбу тайного радника дра Льва Пінїньского зволив увільнити єго зі становища намістника королївства Галичини і Володимириї з Вел. Кн. Краківским з повним признанєм єго заслуг, відданих на сім становищи державі і перенести єго в постійний стан спочинку. — *Кербер* в. р.

Є. Вел. Цїсар найвисшим відручним письмом відручним з дня 8 червня на підставі основного закона о репрезентациї держави з дня 21 грудня 1867 р. покликав тайного радника, Намістника дра ґр. Льва Пінїньского до Палати панів яко дожизненного члена.

Кербер в. р.

Є. Вел. Цїсар найвисшим рішенем з дня 8 червня с. р. покликав Маршалка, тайного радника дра ґр. Андрія Потоцкого на становище Намістника королївства Галичини і Володимириї з Вел. Кн. Краківским. — *Кербер* в. р.

Наконець оголосила Wien. Ztg. слїдуюче відручне письмо цїсарске з дня 8 червня с. р.: Любий ґр. Потоцкий! Ваше іменоване на намістника Королївства Галичини і Володимириї потягає за собою Ваше уступлене зі становища маршалка краєвого Мого королївства. Не можу поминути хвилї Вашого уступленя з дотеперішного круга дїланя, не висказавши Вам Моєї подяки за Ваші для Мене і для Вашого рідного краю зділані заслуги стремлячі до добра всего населеня.

Франц Йосиф I. в. р.
Др. Кербер в. р.

Парляментарне положенє в Австриї представляє ся в теперішній хвили дуже невідрадно, як о тім доносять з Відня до польских часописий. Вправдї правительство розпочало переговори з провідниками сторонництв, а головно з Чехами, аби зробити можливим парляментарне переведенє буджетової провізориї, однако загально сумнївають ся, чи ті переговори будуть мати успіх. Остаточно положенє представляє ся так, що імовірно 27 або 28 червня буде парлямент відрочений, а правительство до дня 6 липня переведе в дорозї розпорядженя буджетову провізорию, а відтак знов скличе палату послів.

На вчерашнім засїданю палати послів виступив звістний ческий народний социяліст пос. Кльофач з наглячим внесенєм в справі подій на Балканї і становища, яке супротив них займає Австро-Угорщина. По довшій дискусиї, в котрій між иншими забирали голос пп. Вукович, Кльофач і Фресль наглячість внесеня відкинено. По відчитаню внесень і інтерпеляций закрив предсїдатель палати засїданя і назначив слїдуюче на пятницю.

В недїлю підчас з'їзду нїмецкого ґімнастичного товариства в Люблянї нїмецке касино вивісило дві прускі хоругви. З того прийшло до демонстраций, так що бурмістр др. Грібар казав ті хоругви усунути. Вечером повторили ся демонстрациї ще з більшою силою, так що поліция і жандармерия не могли утримати спокою і завізвано три компаниї войска. Аж пізним вечером троха успокоїло ся, а з півночи настав повний спокій. Нїмецкі ґімнастики розїхали ся без пригоди, бо подбано о їх безпеченьство.

Росийским Полякам, як доносять телеґрами, зроблено уступку що до викладу релїґії на материній мові. Мінїстер просьвіти оголосив царский указ, в силу котрого з початком нового року шкільного науку римо-кат. релїґії у всїх середних школах в Королївстві польским має уділяти ся в польскій мові. Указ дотичить властиво 5 середних шкіл, в котрих через 20

14.

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

— То пан Оствальд — крикнула живо Сибілля Льоріннер, молода приятелька Дияни. — Мушу пійти до него і привитати ся з ним. І не ждучи на позволенє, побігла до свого приятеля.

Дияна підглядала то повитанє. Виділа, як Юрий обернув ся, здрігнув, прикусив уста і зморщив чоло. Відтак поглянув в їх напрямі і здавало ся слухав, що єму Сибілля говорила. Між тим стояла біло одїта пані при них, глядїла то в каталоґ то на образи і цїлком не звертала уваги на цїле окруженє. Чи було можливим, аби єї поведенє мало в собі щось непевного, заклопотаного? Очи Дияни, може заострені єї первістною любовию, бачили яснїйше як очи других. Та дівчина, рішила она, не була мимо своєї краси і одежи все таки дамою. Виглядала незвичайно мило, але без вихованя і була майже на смерть застрашена положенєм, в якім опинила ся.

— Чи Юрий не прийде до нас? — спитав полковник голосом повним обуреня. — Що єму здає ся? Я не бачив єго вже від кількох місяців! Уважав би хоч на звичайну вічливість.

Але відтак замовк, бо Юрий обернув ся, сказав кілька слів своїй хорошій товаришці, провів єї до крісла і там лишив. По тім почав промощувати собі дорогу до візка стрийка. Лиш Дияна замітила, який він був змішаний і заклопотаний.

Однако повитанє відбуло ся досить спокійно. Юрий кількома словами оправдав ся перед старим полковником.

— Я не знав, стрийку, що ви в Льондонї. Я сам лише що приїхав із заграници; я хотів тут розглянути ся, заки написав до вас.

— Я іду завтра до дому — сказав полковник воркотливо — і менї здає ся, що ти міг-би відвезти мене на село. Ти досить довго був за границею.

— На жаль я на завтра умовив ся — відповів Юрий — але я приїду на другий тиждень.

— Ти будеш так довго зволїкати, доки зможеш — сказав старий — а що то за дама?

— Дама? Котра дама? — видавив Юрий і почервонїв аж по волосє.

— Ну, очевидно та красна. Та в білій сукни, на котру всї дивлять ся. Атже ти лише що проводив єї. Ще й тепер маєш на руцї єї плащ.

Юрий поглянув на мягкий плащ, що висїв на єго руцї, немов би забув на него і якось дивно усьміхнув ся.

— Ах, та дама — відозвав ся поволи — то рідка поява, що? Она була модельою для мого послїдного образа. Не знаю, чи ви єго бачили?

— Я єго бачила і він дуже менї сподобав ся — сказала Дияна. — Але він не такий хороший, як в дїйстности.

— А хтож она? — спитав полковник. — Не можеш єї представити? Я хотів би єї трохи близше пізнати; то незвичайно хороша дївчина. Ти чейже не прийшов би сюди з нею — і єго голос ледве шепотів — колиб она — не бувала в товаристві — що?

Юрий коротко засьміяв ся, що немило вразило ухо Дияни.

— Панна Джессі Армстронґ — сказав він — звістна в артистичних кругах, що не конче годить ся з вашими понятями про „товариство", любий стрийку. Я вам єї представлю, коли хочете, але справдї —

Лиця Дияни пашіли. Она відвернула ся, немов би хотїла оглядати який образ, але в дїйстности, аби укрити своє засоромленє. Чи Юрий Оствальд хотів кинути підозрінє на славу тої женщини, котру після пересьвідченя Дияни він любив?

12.

— Я хотів би з нею поговорити — упер ся полковник. — Чи она неприлична? — В таким случаю ти не повинен би з нею публично показувати ся.

Юрий знов почервонїв.

— Очевидно, що представлю вам єї, коли того бажаєте і коли она не має нїчого против того. Я не знав, що ви цїкавите ся людьми, які обертають ся в артистичних кругах — тілько всього.

— Я ще досить молодий, аби могла менї сподобати молода хороша дївчина — відповів полковник, усьміхаючи ся. — Попроси єї, аби

лїт (від 1884 р.) наука релїґії відбувала ся в російскій мові, іменно в ґімназиях в Сільци, Білій і Холмі та в 4-клясових проґімназиях в Холмі і Грубешові.

Новинки.

Львів дня 10 го червня 1903.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский урядує лиш до нинї; в пятницю відбуде ся урядове прощане в сали Намістництва о годинї 11-ій перед полуднем. По вінчаню з бар. Мариєю Гороховою, котре відбуде ся дня 16 с. м., виїде Є. Екселенция на кілька тижднїв до Швайцариї. З Є. Е. ґр. Андреєм Потоцким стрітить ся п. Намістник у Відни.

— **Конґрес австрийских лїкарів**, що відбував ся у Відни в днях 7, 8 і 9 сего місяця, будить в сьвітї лїкарскім велике заінтересоване, бо мав рішати в найжизненїйших справах лїкарского стану. — Многолюдне, бо понад 200 участників числивше віче галицких лїкарів радило у великій сали маґістратскій через чотири засїданя і ухвалило цїлий ряд постулятів лїкарского стану. А зпоміж шістьох представлених кандидатів, що мали взяти участь у віденьскім конґресї, вибрав орґанізацийний комітет остаточно двох, іменно д-ра Евгена Озаркевича і дра Чеслава Уму, котрі і виїхали були до Відня.

— **Вступні іспити** до 1-oї кляси і до кляси приготовляючої в руській (II-ій) ґімназиї в Перемишли відбудуть ся сего року в четвер 16 липня о годинї 8-ій рано. Ви. родичі або опікуни дїтий мають зголосити дитину бодай о оден день наперед і при зголошеню предложити: 1. метрику ученика, 2. шкільне сьвідоцтво, як він ходив до школи, 3. посьвідчене, що ученик має рік перед тим защіплену або відновлену віспу.

— **Фанти в користь „Шкільної Помочи“ в Самборі** принимає Ви. п. Евгенія Стахурова лише до 1 н. ст. липня с. р. Фестин з томболею відбуде ся в перших днях липня. День буде оголошений пізнїйше.

— **Іспит зрілости** в І-ій ґімназиї в Перемишли відбув ся в днях від 25 мая до 3 червня с. р. Зложили: Ф. Аксель, Андр. Фукса, Володислав Городиский, Генр. Лїлїєн, Йос. Орловский і Володислав Тарнавский з відзначенєм; Едв. Бранд, Фил. Цїхоцкий, Мойс. Фаерман, Маєр Фрідман, Волод. Гамский, Генр. Глянц, Володисл. Герві, Мих. Ярошевский, Ів. Явдик, Адольф Кишакевич, Ів. Клячак, Руд. Квак, Каз. Литван, Йос. Мандибур, Вл. Моленда, Альф. Оренштайн, Вольф Пілеґсдорф, Густ. Шофер, Йос. Зільберман, Ришп. Скаля, Йос. Солецкий, Стан. Шпунар, Стан. Творжидло, Ал. Ферштендіґ і Фр. Бжеский (екстерн.) з добрим успіхом. На 6 тижднїв репробовано 4. 4 на оден рік, оден відступив від іспиту.

— **З Парани.** Поселенець Евст. Наревач пише з Ріо Кляро до американьскої „Свободи“: Недавно сему стало ся у нас велике нещастє. Почалось оно з того. Є тут двох вендарів (корчмарів), один Русин, другий Бразилїєць. Коли Русин-корчмар не хотїв деяким Русинам давати на борг пити, то они змовились разом з корчмарем Бразилїйцем, напали на дім Русина-корчмаря, его з жінкою побили, дїти повикидали через вікна, а кромі того розбили куфер і украли 2.000 мільрейсів. Кажуть, що сей Бразилїєць убив свою жінку і кількох людий — а однак его вибрали комісарем та ще знайшлись такі наші Русини, що змовились з ним і напали на свого чоловіка. Русин-корчмар обжалував Бразилїйця до суду в Ріо Кляро, але тут не хотїли ему справи зробити, бо боялись сего розбишаки. Тодї той Русин, Корхан ему імя, взяв собі сьвідка Олексу Наревача і пішов на обжалованє до австрийского консуля, до Курітиби. Коли повертали домів, напали їх 12 Бразилїйців і дуже їх побили. Пізнїйше зачали їх провадити до одного свояка того Бразилїйця, але Корхан по дорозї утїк, а Ол. Наревача вибили і він вернув домів аж на другий день. Коли Корхан вернув домів, прийшов комісар і хотїв его взяти з собою межи Бразилїйцїв, але Русини 31 хлопа заступили ему дорогу і сказали: „коли ти комісар та хочеш з ним що робити, то роби тут на кольонїї“. Тодї комісар вийняв фак, такий великий ніж і порубав 11-ом людям голови. А на другий день прийшов рано уоружений до Олекси Наревача з своїм зятем і сином і ще одним чоловіком та начали добувати ся до хати. Наревач не хотїв пустити, тодї они стали стріляти з карабінів і револьверів до хати. Жінка і дїти понастрашували ся, стали кричати і заводити, жінцї зірвала одна куля хусгину з голови, а одна потрафила еї в руку. Олекса казав жінцї і дїтям покласти ся на землю, а сам став через вікно стріляти. Стрілив раз і комісар упав неживий, а син і зять і той четвертий, що був з ними, поутїкали. В судї Олексї не було за те нїчого, бо він боронив в своїй хатї себе і свою родину. Але в рік і 5 місяців пізнїйше напали на него 27 Бразилїйцїв в ночи. Він був тілько сам дома. Один стрілив ему в ногу, той зірвав ся, вхопив за револьвер і стрілив одному Бразилїйцїв, але в тій бійцї зістав на смерть убитий. Єго син поїхав опісля до Курітиби на скаргу до консуля, щоби розповісти, як Бразилїйцї мордують Русинів. Коли по 3 місяцях вернув назад, то Бразилїйцї стали строїтись на него за те, що ходив шукати права і хотять і его убити.

— **Огонь на тисяч кільометрів вздовж.** З Ню-Йорку і Оттави (в Канадї) наспіла вість, що в Канадї горять лїси на просторі займаючім 3000 анґлїйских миль. Многі міста горять, а многим грозить велика небезпечність від страшного диму і духоти. Німецкий пароход Deutschland, що плив недалеко Сенді Гук, виїхав в наслїдок густого диму на підводну лаву і аж другий корабель мусїв его витягати. В самім Ню-Йорку мала від того огню настати страшенна спека, а воздух так переповнений димом, що люди майже віддихати не можуть. Кажуть, що з моря видко той огонь на 600 морских миль. Як далеко той огонь по правдї тягне ся і якої наробив шкоди, доси ще не знати докладно; знає ся лиш то, що горять лїси в державах Масачюсетс, Мен, Ню-Гемшір на північ від Канади і на полудне від Ню-Джерзї. Міліярдери, Рокфелєр і Пруйн, котрі в тих сторонах мають величезні посїлости, вислали на місце катастрофи окремими поїздами цїлі армії робітників. Сотки фермерів погоріли, але на щастє з людий мало хто згорів. В державі Мен вигоріли до тла місцевости Шермель і Крістать Ляке. На 25 кільометрів від Бостона горять лїси, а вітер заносить до міста дим і попіл. З Оттави знов доносять: Де лиш в Канадї лїси, там і горить, від Лябрадору на полудневім всходї аж до Рокі Мавнтн і поза тими горами на просторі більшім як на 3.000 анґлїйских миль від всходу

зробила приємність старому хорому і приведи еї сюди.

Юрий зморщив брови, поглянув на Дияну значучо і відійшов. Він знав, що бажанєм стрия противити ся було неможливо; не оставало ему нїчого иншого, як вволити его волї. Дияна глядїла на него цікаво і задумчиво, коли він знов пересував ся крізь товпу до тої хорошої дївчини, що тепер стояла перед самою перегородою перед образами, немов би мала причину, не показувати людям свого лиця. Юрий Оствальд намавляв Джессі і як здавало ся, щось їй живо і з притиском поясняв. Диянї видало ся то так, немов би дївчина опирала ся, а він напирав на неї, а навіть приказував їй. Остаточно обоє обернули ся і почали поступати поволи в напрямі, де стояв візок полковника.

Бідна Джессі! Наглою стрічию зі свояками Юрия налякана, дрожала на цїлім тїлї. Она хотїла простягнути руку, але зараз взяла еї назад, бо пригадала собі, що сказав їй Юрий іменно про те; відтак в найбільшім заклопотаню зробила то, що могло его довести як раз до розпуки — она поклонила ся, присїдаючи так само як за давних часів, коли їй хто на улици дав гроші.

Дияна бачила, що то стало ся мимохіть і що Юрий був насуплений, але полковник не замічав нїчого. Джессине миле личко, еї вроджена принада і еї хороший одяг зробили его сліпим на справдїшне значінє того незвичайно скорого поклону, що в его очах мав щось напів заграничного. Він був навіть трохи вдоволений тою ознакою поважаня.

— Даруйте панї, що я не встаю — сказав і усьміхнув ся до неї — я дуже хорий, а мої молоді своякн все піддають ся моїй волї і примхам. Коли я почув, що ви позволили малювати ся мому братаничеви, попросив я его, аби познакомив мене з вами.

Що мала на то бідна Джессі сказати? Так нїколи не говорили з нею люди в Міль Стріт або Бальдвін Курт. Она дивила ся наляканими, широко отвореними очима просто в лице старого пана і не відповідала. Дияна приступила до неї простягнувши їй руку, аби еї вирвати з прикрого заклопотаня і спитала еї, як їй подобає ся вистава образів, а Джессі відповіла засоромлена.

— Дуже добре. — А що привітливий погляд Дияни їй сподобав ся, додала цїлком невинно: — Я ще не була на ніякій виставі — бодай в Анґлїї ні.

— Ви мусїли богато подорожувати? — спитав полковник Оствальд, котрому чомусь видало ся, що она мусить бути богатою Американкою.

Джессі похитала головою. — Нї, я нїколи богато не подорожувала — відповіла она, не припускаючи, що своєю вимовою разить слухачів.

Полковник Оствальд погладив свого сивого вуса і нїчого не сказав. Дияна зробила кілька невдалих заміток про образи, Юрий стояв зі зморщеним чолом і гриз уста, а Джессі, що тепер дуже поблїдла, виглядала зі своїми безпомічно спущеними руками, як статуя безконечного смутку. Лиш одна мала Сибілля задержала рівновагу ума і розпочала розмову:

— Я бачила вас на виставі — сказала, обертаючи ся з приязним усьміхом до Джессі — то значить, на образі. Ах, скажіть менї — чи ваше волосє справдї таке довге, сягає вам аж до колїн?

— Алеж Сибілле — напоминала Дияна, тілько даремно.

— Оно довше — відповіла Джессі і перший раз легко усьміхнула ся — оно сягає майже до кісток

Не варта було вести ту незвичайно нудну розмову дальше. Розходило ся лиш о те, в який спосіб зробити їй конець. Джессі очевидно не мала о тім понятя, що она робить щось не так, як треба, а Юрий, що не знав, що з собою дїяти, стояв заклопотаний і на его лици видко було нетерпеливість і майже гнїв.

Вкінци відозвала ся Дияна:

— Може пійдемо дальше оглядати образи?

І в тій хвили товпа людий розлучила їх, а Юрий не працаючись з нїким, взяв Джессю під рамя і відвів еї. По кількох хвилях, коли Дияна оглянула ся, не було їх вже в сали.

— Дуже хороша особа — сказав полковник до неї — але трохи дивне поведенє, правда? Може не конче відповідне. Отже то мусїла бути причина, чому Юрий не хотїв їй нам представити.

Дияна тїшила ся, що він то так зрозумів. Але того дня вернула до дому мужа з великим болем серця.

Она цїлком не знала, що мала гадати про Юриєве поведенє. Що та дївчина з русявим волосєм була его любкою, о тім була твердо пересьвідчена. „Панна Джессі Стронґ?“ Джессі? Чи не говорив Франц про якусь Джессі Армстронґ, котрою він займав ся. Джессі Стронґ і Джессі Армстронґ — які подібні імена! Чи она не чула, що Джессі Армстронґ щезла в загадочний спосіб? Лиця Дияни почали пашіти від думок, які на неї находили. Чи Юрий був причиною, що Джессі Стронґ була та сама що Джессі Армстронґ з Уайтчепель? І чи она була жінкою Юрия, чи мала нею стати? Коли нї, то чи сьмів би був він представити еї стрийкови і чи позволив би, аби она діткнула руки невинної дитини Сибіллї, не говорячи вже о Диянї?

Она все то передумувала і розбирала в своїй голові, аж прийшла до пересьвідченя, немов би сьвіт був якою сумішию, а еї віра в людий сном, а вкінци сїла при своїм столику і написала кілька слів до брата з просьбою, аби нинї вечером прийшов до неї на вечерю. Коли хто міг ту загадку розвязати, то хиба Франц Гельмонт.

на захід. Найстрашнійший і найбільший огонь лютить ся над північним берегом ріки Ст. Льоренцо межи містами Квебеком і Монтреаль та на полосі віддаленім на 1000 миль від Оттави. В провінциї Квебек треба було застановити рух на канадийскій зелізници Пасіфік. Огонь понищив богато мостів на зелізници і хат будників. Люди в хуторах (фермах) і в будинках при зелізницях ратують ся в той спосіб, що переорюють поля і копають рови довкола хуторів. Огонь знищив зовсім Новий Вравншвайґ; туди не іде тепер ані ніяка зелізниця ані телеґраф. Войско, вислане до Нової Шкотиї і до Дакоти, вже 10 днів боре ся з огнем і не може єму дати ради. Від огню настала така спека, що поїзди зелізниці не можуть до за гроженях місцевостий під'їхати близше як на пять кільометрів.

— **Великий маґазин краденях річий** викрила поліция у кравця Вільдера за замарстинівскою рогаткою. Знайдені річи, власність незвістних людий, обчисляють більше як на тисяч корон. Сам Вільдер не хоче сказати, хто єму приніс ті річи і єго арештовано а з ним замкнено до арешту і єго доньку. Знайдені річи зложено на поліциї, де їх можуть пошкодовані оглядати. Сей злодійский маґазин відкрито случайно, коли аґенти поліцийні Дістлер і Скочиляс кинулись шукати за річами, які в неділю по полудни, в білий день винесли якісь зухвалі злодії з помешканя управителя французского готелю Кольгепа при ул. Скарбківскій в середмістю. Річи ті представляли вартість кількох сот корон і майже всі знайдено у Вільдера. В тім маґазині була всіляка одіж, біле, золоті і срібні годинники, ланцушки, перстені і т. п.

— **Про самоубийство в шпитали**, о котрім ми оногди писали, подаємо тепер докладнійшу звістку. Федько Матрона родом із Залипя, пов. рогатиньского, був від кількох днів на відділі окулістичнім. Єго хороба була лиш малого степеня і крім того, що перебув легку операцию на повіці, був здоров. Здаєсь однакож, що він затужив за домом і хотів конче вертати, бо кілька разів єго звертано від дверий, аж оногди в ночи виліз на вікно першого поверха і звідтам спустив ся на землю. Впавши на брук, ще підніс ся і поступив кілька кроків, але відтак упав, стративши сили. Коли єго занесено до шпиталю, був ще зовсім притомний і сказав, що хотів іти зі шпиталю. Пізнійше вже не міг говорити і помер внаслідок потрясеня.

— **Удушив ся сиром.** З Мельця в західній Галичині доносять про таку пригоду: Дня 4 с. м. вступив Йосиф Цукля з Оцеки в переході через Білий Бор до коршми жида Рафаіла Йогановича, щоби там покріпити ся. Випивши чарку горівки, зажадав на закуску 4 малі сухі сири (звані на Мазурах „ґомулками“). Цукля так борзо їв і поликав той сир, що він аж станув єму в горлі та запер віддих. Мимо всякої помочи не можна було нещасливого удержати при житю і він задушив ся.

— **Самоубийство.** З Тернополя доносять, що там дня 8 с. м. по полудни відобрав собі житє вистрілом з револьвера 27 літний Іван Брикович, з фаху муляр, родом з Тернополя. З листів самоубийника виходить, що причиною самоубийства були довги.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всім Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половині червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнійших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогді годі все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за посліплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силі порта оплачувати. Крім поданих в нім книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, ціна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, ціна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капці, ціна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзіньский: Огород шкільний, ціна 50 сот.

Між тим Юрий Оствальд і Джессі поїхали до одного дому при улици Мед Вель — малого, самотного дому з огородцем, до дому, що виглядав як олицетворене цілком приличного родинного мешканя. Тут Юрий, що в часї цілої дороги ледве слово промовив, поміг Джессї висїсти. Одну дві мінути пізнійше війшов до комнати, до котрої війшла перед ним Джессі. „Она певне плаче“ — погадав він.

Однако Джессі не плакала. „Она так ріжнить ся від всїх иньших женщин, що може аж розлютити чоловіка“ — гадав Юрий, коли сїв на крісло і поглянув на неї. Она здоймила вже свій синий плащ і капелюх і стояла коло печи в тім хорошім одязї, який він для неї вигадав. Рожеве сьвітло лямпи падало на єї золотом ткану одіж і єї волосе. Она не рушала ся і була дуже блїда. Чоло Юрия знов зморщило ся, коли на неї поглянув.

— Я бажав би собі, Джессю, аби ти поводила ся більше, як другі люди.

— Я знала, що я не поступила так як треба — сказала Джессі покірно — я не знала, що мала відповісти, коли старий пан заговорив до мене.

— На кождий спосіб не повинна ти була так налякати ся — замітив Юрий з невдоволенєм.

— Коли я була налякана.

— Налякана? Чим? Всї були такі вічливі.

— Они всї виглядали так по паньски і глядїли на мене, немов би я до них не належала. І я таки не належу.

Юрий зітхнув з нетерпеливостию.

— Ти так само добра, як котре небудь з них — сказав. — Коби ти лиш хотїла держати голову до гори і поводитись так, немов би ти про те знала. Ти була найкрасша і з найбільшим смаком одїта женщина зі всїх женщин в цїлій сали і ти зробила би вражінє, колиб — га, про те нема що говорити, але я справдї жалую, що ти пійшла зі мною.

— Більше вже нїкуди не пійду — сказала Джессі покірно. Сльози з'явили ся в єї очах і спливали по лици. Она їх не отирала.

— Говоренє! — крикнув Юрий строго. — Ти пійдеш ще нераз в такі місця як нинї. А нинї я бажав би був не йти там лиш тому, що там був мій стрий. Я цїлком не причував, що він в Льондонї, або що прийде на таку виставу з Гексемами. Хто то міг наперед знати?

Він з гнївом тупнув ногою.

— Я єсьм причиною твого невдоволеня — сказала Джессі тихо — я бачу, що стала тобі тягаром, а я того нїколи не хотїла.

— Ти не будеш нїколи тягаром для мене — відповів Юрий дуже рішучо — коли лиш спробуєш то робити, що я хочу. Чи ти учиш ся кождого дня, так як я зарядив.

— Так — відповіла і наблизила ся боязливо до него та положила ліву руку на єго плечи, а він легко притулив єї до себе — але то тяжка робота — чи я буду тодї лїпшою жінкою для тебе, Юрию, коли буду уміла граматику і грати на фортепянї.

— Очивидно, серце. Люди будуть тебе тодї більше любити, бо будеш подібнїйша до них.

— А ти будеш мене більше любити як тепер?

— Дурненька! Як би я міг ще більше тебе любити як тепер?

— Ти не міг би?

— Очивидно нї. Я люблю тебе цїлою силою моєї душі і мого серця.

— І — і не гнїваєш ся більше на мене?

— Нї. Але мусиш відповісти, коли хто до тебе промовить.

— Навіть тодї, як не маю що сказати.

— Мусиш уміти щось мати на відповідь. А тепер, люба, мушу іти. Я замовлений на нинїшний вечер.

(Дальше буде).

Телеграми.

Відень 10 червня. Цїсар Вільгельм приїде сюди дня 18 вересня в товаристві канцлера Більова.

Загреб 10 червня. Хорватский сойм скликаний на день 17 с. м.

Будапешт 10 червня. З ріжних сторін краю доносять про великі бурі і гради. В комітатї бачскім шкоди виносять 20 прц. урожаїв.

Християнія 10 червня. Король приймив димісию міністрів війни і рільництва. Міністром війни іменований капітан інжинериї Тома Гефтіє.

Рим 10 червня. В палатї послів підсекретар державний Роикеті у відповіди на кілька інтерпеляций в справі демонстраций против Австриї заявив, що правительство мусїло видати острі зарядженя, а то для удержаня публичного ладу і з огляду на сусїдну дружну державу.

Льондон 10 червня. Daily News приносить вість, що міністер для кольоній Чемберлен хоче на нинїшнім засїданю ради кабінетної внести просьбу о димісию.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).